

Hallo, ik ben
Bart

Hallo, ik ben
Willemijn

en dit is “ons”fort.....

Het fort is een aantal jaren gesloten geweest en daarom behoorlijk verwaarloosd. Wij gaan er iets heel moois van maken en dat kost veel tijd, dus we hebben het heel erg druk. Maar over een paar jaar is iedereen van harte welkom op ons fort. De naam hebben we al. We noemen ons fort “Geofort”, want we gaan veel doen met aardrijkskunde.

Een paar maanden geleden is er hier iets heel spannends gebeurd. Misschien heb je het wel in de kranten gelezen. We zijn bijna door een houten vloer gezakt in één van de gebouwen hier. De vloer bleek helemaal vermolmd. We hebben een paar timmerlieden laten komen en die zijn toen begonnen om de vloer te vervangen. Ze waren nauwelijks een uurtje bezig of er klonk een harde kreet over het anders zo stille fort. We schrokken daar wel van, dat kun je je voorstellen, dus snel renden wij naar het gebouw waar de timmerlieden bezig waren. En ja hoor, daar lag er eentje, helemaal door de vloer gezakt!! Gelukkig was hij niet gewond, alleen wat schrammetjes. “Weet u trouwens dat hier een kist onder de vloer staat, mevrouwtje?” vroeg de ongelukkige timmerman. Bart en ik keken elkaar aan en moesten toegeven dat we wel erg nieuwsgierig werden. “Kun je hem door het gat tillen?” vroeg ik. “Dat moet lukken, mevrouwtje”, antwoordde hij en even later had de potige handwerksman de kist op de rand van het gat geplaatst. We keken elkaar aan en konden toen natuurlijk nog niet weten welk avontuur wij de komende maanden met deze kist zouden beleven, een avontuur dat wij al gauw “De schat van landmeter Wijckerheld Bisdom” zouden noemen.

LANDMETER VERSTOPT SCHAT Opzienbarende vondst in Lingewaal

©Van onze speciale verslaggever

Tijdens renovatiewerkzaamheden aan één van de forten van de Hollandse Waterlinie werd onder een houten vloer in een van de gebouwen op het fort een kist gevonden (zie foto) met daarin onder andere een met een soort sjaal samengebonden bundeltje documenten bestaande uit een aantal dagboeken en kaarten. Het laatste dagboek bleek bijgewerkt tot het jaar 1894 en was net als de overige drie dagboeken afkomstig van ene Simon Wijckerheld Bisdom, landmeter en cartograaf in dienst van Konings leger, dat in die jaren op

verschillende forten van de Hollandse Waterlinie was gedetacheerd.. De dagboeken omvatten maar liefst vier volgeschreven delen. Hoewel een groot deel in loop van de tijd vrijwel onleesbaar is geworden door inwerking van vocht en het onderzoek nog in volle gang is heeft onze krant uit welingelichte bron vernomen dat het in ieder geval zou gaan om een opzienbarende vondst. Het is nog niet duidelijk wat er met de dagboeken gaat gebeuren. We houden u op de hoogte.

EXPERT BUIGT ZICH OVER DAGBOEKEN. Geheim van landmeter nog niet ontsluit

©Van onze speciale verslaggever

Zoals wij enige weken geleden meldden is er onder een vloer van een gebouw op fort "Op de Nieuwe Steeg" een serie dagboeken gevonden van landmeter Wijckerheld Bisdom. In overleg met de beheerders van het fort, Bart en Willemijn, werd besloten deze dagboeken en andere delen van de vondst in handen te geven van Prof.Dr. Geoklaas, geograaf, wereldreiziger en schattenzoeker. Deze specialist zal zich de komende maanden over de inhoud van de dagboeken buigen. Zo gauw daar nieuws over is, zullen wij u daarover berichten.

GEHEIM DAGBOEKEN ONTRAFELD

Wat staat er in de dagboeken van Wijckerheld Bisdom?

©Van onze speciale verslaggever

Na een maandenlang durend onderzoek is de bekende geograaf en wereldreiziger Prof.Dr. Geoklaas er in geslaagd de inhoud van de dagboeken van 19^e eeuwse landmeter Wijckerheld Bisdom die enige tijd geleden in het fort “Op de Nieuwe Steeg” in een kist onder een vloer werden gevonden te ontcijferen. Erg benieuwd naar zijn bevindingen zochten wij hem op een mooie zomerse dag op in zijn riante bungalow in het Drenthse Bongeveen en maakten voor onze speciale zaterdageditie het onderstaande vraaggesprek.

“Het was een zware klus”, aldus de professor. “Een groot deel van het dagboek kan als verloren worden beschouwd. Totaal onleesbaar, slechte inkt, vocht, kan ik helaas niets mee” Hij streek zich bedachtzaam over zijn baard en tuurde door zijn brilletje over zijn verzameling globes naar buiten. Ik bevond mij in de meest vreemde werkkamer die ik ooit had gezien, een groot vertrek met tegen alle wanden boekenkasten en enorme kaarten van allerlei gebieden van de wereld. Op de vele tafeltjes stonden, naast een hele verzameling globes in alle soorten en maten, de meest vreemdsoortige voorwerpen. Helemaal bijzonder was het vloerkleed, donkerblauw met daarop een hele grote wereldkaart. Waar ik binnen was gekomen lag Antarctica, het bureau van de professor stond in de stille oceaan. Op de Sowjet Unie had de professor een klein tafeltje met een aantal stoelen neergezet die ook duidelijk niet van Nederlands makelij waren, maar ergens uit verre oorden kwamen. De professor keek mij aan.

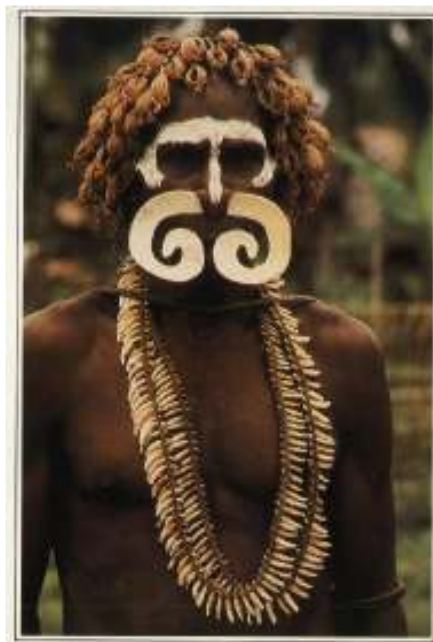
“Hoe vindt u mijn vloerbedekking? Bijzonder, niet-waar? Heb ik zelf gebreid”

Ik kon mijn oren en ogen niet geloven.

“Gebreid, zegt u?”

”Ja, vindt u dat bijzonder? Wat denkt u dat ik al die dagen op zee doe. Je verveelt je toch de , ik bedoel, je verveelt je toch dood, dus ben ik op een gegeven moment gaan breien. Ik nam breinaalden mee op reis en veel wol, heel veel wol en breide net zo lang tot ik weer voet aan wal kon zetten. Een paar maanden geleden had ik de wereld af en heb ik iemand gevonden die van al die gebreide landen een vloerkleed kon maken. Het is alleen vervelend dat de

wereld nooit afgebreed is. Ik moet steeds stukjes uithalen en weer opnieuw breien. Ik ben nog steeds bezig met Joegoslavië, hoewel dat al jaren geleden uit elkaar gevallen is. Oost- en West Duitsland moet ik nog aan elkaar breien, je blijft aan de gang. En er zijn nog steeds gebieden,

Asmat hoofdman Irian Jaya

waar nog een steekje los aan is. Maar gaat u zitten. Hier, neemt u deze stoel maar die past wel bij uw postuur. Ik heb hem gekregen van een hoofdman van de Asmat op Irian Jaya, koppensnellers weet u, in ruil voor één van de mannen die mijn bagage droegen”

Ik keek hem onthutst aan.

“Grapje” zei hij “doet het altijd”

Ik nam plaats in de stoel en kon me nauwelijks voorstellen dat daar een kannibaal in had gezeten.

“Zit goed, hè? Kijk, de foto, die daar hangt, dat is de man van wie ik stoel heb gekregen. Aardige man. Kon je wel mee lachen!” sprak de professor, terwijl hij tegenover mij plaats nam in een soort vergrote kokosnoot en een lange pijp opstak. Even later vulde een vreemde geur de grote werkkamer. Het rook niet onaangenaam.

“Het is een gemalen plant van een tropische boom uit Kapoutopakili ergens in de buurt van Samoa” Om niet dom te lijken vroeg ik niet waar dat lag.

Eén van de dagboeken

“O, ja”, ging de professor verder. “De dagboeken, daar kwam u voor. De delen die ik nog wel kon ontcijferen heb ik in een computer laten zetten. Dat kan ik zelf niet, want ik heb niets met al dat elektrische gedoe. En langzamerhand begon ik te begrijpen waar de dagboeken over gingen. Ze zijn inderdaad van Simon Wijckerheld Bisdom, die naam die ook op de kist stond, waarin de dagboeken zaten. Lid van een oud geslacht, veel in Indië gezeten. Vreemde snuiter, als je het mij vraagt, spoorde niet helemaal. Gaat jaren op zoek naar een schat, vindt die ook en doet er verder niets mee. Hij was landmeter en cartograaf op het fort toen dat in 1878 gebouwd werd. Daarvoor heeft hij ook een tijdlang in Nederlands-Indië gezeten, samen

met andere militairen waaronder ene Siewert Gelsema, zijn latere reisgenoot. Nederlands-Indië heet tegenwoordig Indonesië, zoals u wellicht weet. Hij beschrijft ergens in één van zijn dagboeken dat hij in die jaren een stapeltje kaarten heeft gekocht bij een kleine boekwinkel in Palembang. Dat ligt op het eiland Sumatra. Hij was namelijk een groot verzamelaar van kaarten. Een deel daarvan zat ook in die kist, maar het moeten er veel meer geweest zijn, maar waar die gebleven zijn, dat zal wel nooit bekend worden. Tussen de zeekaarten bleek een schatkaart te zitten van ene kapitein Twoglasseyes, een mij volkomen onbekend heerschap die meer dan honderd jaar eerder grote delen van de Pacific onveilig gemaakt schijnt te hebben. De kwade man schijnt in het jaar 1736 de dood gevonden te hebben toen zijn schip “The Igotyou” tot zinken werd gebracht door Engelse oorlogsschepen. Hoe de kaarten uiteindelijk in handen van de boekhandelaar in Palembang zijn beland, daar zullen we waarschijnlijk nooit achterkomen. Terug in de toenmalige Nederlanden besloten Wijckerheld en zijn vriend Gelsema, het bezit van de kaart te verzwijgen. Jarenlang hielden zij deze verborgen tussen hun bezittingen en droomden er van ooit op zoek te gaan en schatrijk te worden. Ondertussen spaarden zij al hun soldij op voor dit grote avontuur. Toen ze genoeg geld hadden, besloten Bisdom en Gelsema het leger te verlaten en de schat te gaan zoeken”

De professor stond op “Iets drinken?” vroeg

Mani uit Tahiti bij de Noni-moerbeiboom

hij, terwijl hij naar de deur van zijn werkkamer liep en iets in het Engels riep. Even later kwam er een jonge, slanke vrouw binnen, gekleed in een rode jurk tot op haar enkels. Ze had een lichtbruin getinte huid en deed mij denken aan zonovergoten palmenstranden ergens in de Pacific.

”Dit is Mahi, mijn vriendin uit Tahiti.” zei hij tegen mij, terwijl hij naar de jonge vrouw wees. “Ach Mahi, wil je ons iets te drinken brengen?” voegde de professor er in het Engels aan toe. De vrouw glimlachte en verliet de kamer. Ik was benieuwd wat me nu weer te wachten stond. Een paar minuten later kwam zij terug met een dienblad met twee groene glazen waarin een onbekend drankje zat.

“Het is Noni Juice of Indien Mulberry, het sap van een moerbeisoort, smaakt naar druiven, bosbessen en bramen, en heeft de heilzame eigenschappen van pure noni”

“Kijk” ging de professor verder “de foto die daar hangt is Mahi bij een Noniboom. Noni is heel belangrijk daar, je kunt er alles van maken”

Ik nam mijn glas en nipte voorzichtig aan het drankje.

“Toe maar” zei de professor “U gaat er niet dood aan. Integendeel, het wordt in de Pacific gebruikt als medicijn, Het zal u goed doen. Waarom denkt u dat ik er nog zo goed uitzie en zoveel energie heb?”

De vrouw liet ons alleen, de professor ging weer zitten. We zwegen een paar minuten en ik begon werkelijk van mijn drankje en van mijn bezoek aan de professor te genieten. Even later werd ik opgeschrikt uit mijn gepeins door vrolijke stemmen die van buiten kwamen. Wat ik daar zag, kon ik eerst niet geloven. In het midden van de prachtige grote tuin van de professor stonden vier witte stoelen rond een grote witte ronde tafel. Het geheel werd tegen de zon beschermd door een grote witte parasol. Op de stoelen zaten jonge vrouwen die zo uit de reclames voor ver weg gelegen vakantiebestemmingen konden zijn gelopen. Voor hen stonden drankjes en hapjes en ze genoten zichtbaar van hun verblijf in Drenthse Bongeveen.

“U heeft hier vragen over? ”vroeg de professor terwijl hij mijn blik naar buiten volgde en zonder dat ik antwoord gaf, ging hij verder: “De laatste jaren gaat het reizen niet meer zo vlot. Ondanks de vele noni die ik drink, merk ik toch dat ik ouder wordt. Maar ik kan het reizen eigenlijk nog niet missen. Een soort heimwee, begrijpt u? Vooral de gebieden van de Pacific mis ik elke dag. Daarom voelde ik mij ook zo aangesproken door de reisverhalen van

Manihiki, “Eiland van de Zwarte Parel”

De speciale Noniglazen

Wijkerheld Bisdom. Toch jammer dat die grotendeels verloren zijn gegaan. Omdat ik niet meer zo veel kan reizen, omring ik mij de laatste jaren hier thuis met een stukje Pacific, zoals u ziet, met allerlei gebruiksvoorwerpen, voedsel, muziek en dergelijke uit die gebieden. Vier jaar geleden nam ik eerst Mani mee uit Tahiti. We vonden elkaar wel aardig. Toch bleek ze zich wat eenzaam te voelen in het vreemde Bongeveen, dat kunt u zich voorstellen”

Hij keek mij aan, maar ik reageerde niet.

“En daarom zitten ze daar nu met zijn vieren”, voegde hij daar aan toe alsof het de meest normale zaak was dat hier vier jonge vrouwen uit allerlei exotische gebieden in een tuin in het Drenthse Bongeveen zaten.

“Het gaat erg goed. Ze spreken elkaars taal niet, maar kunnen elkaar wel begrijpen, want ze spreken allemaal redelijk Engels. Ze zijn ook vrij om terug naar huis te gaan. Een paar weken geleden is dat nog gebeurd. Ze blijven een tijdje, en soms sturen ze iemand anders in hun plaats. Nog iets drinken?”

Ik knikte. Hij vulde mijn glas met Noni en terwijl buiten het vrolijke gelach van de vier jonge vrouwen doorging, vervolgde hij zijn verhaal.

“Een groot deel van de dagboeken, die zijn bijgehouden door Wijckerheld Bishop gaat over de zoektocht naar de schat van Twoglasseyes in het gebied van de Stille Oceaan. De schat lag, volgens de kaart en de daarop vermelde coördinaten, op het eilandje Manihiki. U zult het op bijna geen enkele kaart vinden”

Ik volgde hem naar een grote landkaart, waar hij een tijd naar tuurde en tenslotte wees hij op een klein stipje, midden in de Grote Oceaan. “Kijk”, zei hij “Daar ligt het. Moet een lange reis geweest zijn voor de twee heren, daar aan het eind van de 19^e eeuw. Tegenwoordig vlieg je er heen, maar in die tijd, aan het eind van de 19^e eeuw, stoomboot, spoorlijntje, koets en gewoon te voet”

De professor ging weer zitten, nadat hij een boekje uit de kast had gepakt. Hij bladerde er in en liet mij wat plaatjes zien met daarop de Cook-eilanden en Manihiki.

“Manihiki is een van die eilanden. Het wordt ook wel “het eiland van de zwarte parels” genoemd en heeft altijd veel piraten en ander vreemd volk aange-trokken. Ik ben wel eens op de Cookeilanden geweest. Prachtige eilanden” ging hij verder.

Het eilandje Manihiki is één van de Cookeilanden, plaats van de schat van Twoglasseyes

“De twee oud-soldaten hebben de schat uiteindelijk gevonden, na veel ontberingen en bijna platzak. Sieuwert, de metgezel van Wijckerheld werd tijdens de zoektocht ernstig ziek, waarschijnlijk als gevolg van een muggensteek in de oerwouden van Celebes. Uiteindelijk

**Het inmiddels vervallen huisje van
Wijckerheld Bisdom**

besloot Wijckerheld alleen naar Nederland terug te keren. Hij heeft hem nooit meer teruggezien. Dat hij Sieuwert Gelsema op het eiland achter moest laten heeft veel indruk gemaakt op hem. Tavahavaha, een vrouw van Manihiki, beloofde dat zij goed voor hem zal zorgen. De sjaal, die hij om zijn dagboeken in de kist heeft gewikkeld, is waarschijnlijk van haar afkomstig. Uiteindelijk wist Wijckerheld Bisdom de schat mee te smokkelen naar de Nederlanden. De reis, de zoektocht en de ziekte van zijn reisgenoot bleken echter zoveel van zijn krachten te hebben gevergd dat hij als een oude en uitgebluste man de rest van zijn jaren sleet. De schat met de schatkaart

rustte in de kelder van zijn kleine huisje in het dorpje langs de Linge waar hij woonde. Hij wist niet wat hij er mee moest doen. Verkopen kon niet, dan zou hij moeten vertellen hoe hij er aan kwam. Familie die zou kunnen erven, bezat hij niet. In de laatste jaren van zijn leven besloot hij de schat in stukken te verdelen en deze op verschillende geheime plaatsen te begraven, niet ver van zijn huisje. Zijn keus viel op het leegstaand en in onbruik geraakte fort “Op de Nieuwe Steeg” aan de Linge, waar hij een tijd lang gelegerd was geweest en dat hij dus goed kende”

De professor stond op, legde zijn pijp neer en liep naar het dienblad dat Mani op een klein tafeltje had neergezet. Hij schonk zijn glas opnieuw vol. Hij keek mij vragend aan, maar ik bedankte. Hij liep naar zijn bureau en pakte er een blad papier af en las het door.

“In zijn laatste dagboek is te lezen dat hij een aantal donkere, maanloze, nachten na elkaar met een klein bootje de fortgracht overstak, het fort in kaart bracht en de delen van de schat begroef. Hij heeft de plekken met zorg uitgezocht. Hij wilde dat iemand deze ooit zou vinden. In het dagboek geeft hij dan ook raadselachtige aanwijzingen en opdrachten aan de vinder om de schatten te vinden. Vooral een grote serie cijfers achterin het laatste dagboek is raadselachtig. Daar heb ik de meeste problemen mee gehad, maar het is mij gelukt. Het zijn codes die eenvoudig zijn op te lossen. Achter in zijn laatste dagboek zitten ook nog twee van die geheimzinnige cirkels. Eerst wist ik niet wat hij daar mee wilde, maar ook dat heb ik ontdekt. Het zijn zogenaamde Cypherwheels, waarmee je geheime codes en geheimtaal kunt ontcijferen. Vlak na de voltooiing van zijn verhaal stopte hij de dagboeken en de kaarten in een reiskist die hij altijd bij zich had gehad onder een vloer in één van de gebouwen van het fort. En die kist is daar nu gevonden”

“En de schat, professor?” vroeg ik

“Daar bemoei ik mij niet mee. Ik heb alles natuurlijk eerst aan Bart en Willemijn van Geofort verteld voordat u het in de krant kan zetten. Waar de schatten liggen zult u ook niet van mij horen, dat weet ik ook niet. Ik weet alleen hoe ze te vinden zijn omdat ik de codes heb ontcijferd. Wanneer en hoe ze die gaan zoeken, dat moeten ze bij Geofort maar uitmaken. Wijckerheld geeft er wel een aantal lastige opdrachten bij, voordat je de plek kunt vinden.”

Kololiana uit Tonga

Ik keek op mijn horloge. Ik had hier toch al een aantal uren gezeten en als ik voor de avond terug wilde zijn in Lingewaal, dan moest ik opstappen

”U eet toch wel een hapje mee?” vroeg de professor, toen hij zag dat ik op stond

”Er staat vanavond een gerecht op het menu dat gemaakt wordt door Kololiana uit Tonga. Ze zit daar met die gele jurk”

**Gerechten uit Tonga:
veel kip, veel vis en veel fruit**

Hij wees uit het raam naar het viertal vrouwen in de tuin. Ze zaten een kaartspelletje te doen, althans daar leek het op. Ik aarzelde.

“U zult haar daar een groot plezier meedoen. Ze kookt heerlijk. U kunt desnoods ook blijven overnachten. Het huis is groot genoeg. Kom, houdt u mij vanavond eens gezelschap. Zoveel bezoek krijg ik niet. Nog een glaasje Noni?”

Ik vond het aanbod wel heel aantrekkelijk. Nooit gedacht nog eens in Bongeveen te overnachten.

“Ik neem uw aanbod aan, professor. Maar vertelt u mij dan wel alles over uw eigen avonturen”

De verhalen van de professor duurden tot diep in de nacht. Na vele liters Noni, de klanken van muziek uit de Pacific en denkend aan het rijke leven van

Professor Geoklaas met zijn vier exotische vriendinnen, viel ik, wel een beetje jaloers, in slaap, in Bongeveen. Mooi beroep, journalist bij het Dagblad voor Lingewaal!

De volgende morgen nam ik afscheid van Professor Dr. Geoklaas. Hij drukte mij een envelop in de hand en zei: ”Ik heb, terwijl u sliep, nog wat brieven van Wijckerheld gelezen die na zijn dood in het huisje zijn gevonden. Vooral de laatste aantekeningen van Wijckerheld zijn erg indrukwekkend om te lezen. Ik hoop u nog eens terug te zien. U bent een aardige man”

Een uurtje later zat ik in de trein die mij terug naar Lingewaal zou brengen. Onder het genot van een beker koffie en een kaascroissant die ik op het station in Groningen had gekocht, begon ik de aantekeningen van de professor te lezen die bleken te gaan over het verbergen van de dagboeken van Wijckerheld Bisdom. De professor had ‘s nachts het verhaal van Wijckerheld afgemaakt.....

"In de laatste nacht van zijn avontuur roeide de landmeter Wijckerheld Bisdom naar het fort Op de Nieuwe Steeg. Hij had die dag zijn laatste dagboek voltooid en samen met alle andere boeken en kaarten samengebonden met een sjaal die hij meegekregen had van de vrouw van de chieft van het Maori-volk op Manihiki. Als hij zijn best deed rook hij na al die jaren nog de exotische geur van het eiland waaraan hij in zijn eenzame bestaan in zijn kleine huisje aan de Linge nog zoveel herinneringen bewaarde. Tavahavaha had de kleine prauw geregeld die hem naar een nabijgelegen eiland zou brengen, vanwaar hij met een vrachtboot zou kunnen terug keren naar zijn eigen wereld. Hij stapte aan land en zocht zijn weg over het fort dat hij de laatste maanden zo goed had leren kennen. In zijn ene hand hield hij het stapeltje dagboeken, een groot deel van zijn leven op papier. In zijn andere hand droeg hij een hamer met een paar spijkers. Hij liep naar één van de gebouwen toe, opende een deur en vond de olielamp die hij daar al eerder had verborgen. Met trillende vingers ontstak hij het lont. Hij moest bekennen dat hij zenuwachtig was na al die maanden op het fort. Onder de nagels van zijn eeltige handen zat nog de aarde die hij had omgewoeld om zijn schatten te begraven. Geen handen van een landmeter maar van iemand die grote hoeveelheden grond had verplaatst om zijn geheimen aan de aarde toe te vertrouwen. Hij stak de dagboeken in de ruime zak van zijn oude, donkere jas en met in de ene hand de brandende lantaarn en in de andere de hamer zocht hij zijn weg tussen de restanten van de kazematten, munitieopslagplaatsen en onderkomens voor de manschappen.

Tenslotte kwam hij bij een laag gebouwtje met een scheefhangende eikenhouten deur die piepend openging. Ergens op het fort vlogen een paar vogels op, opgeschrikt door het geluid. Hij wachtte even, keek in het rond en liep de gang in naar de plek die hij heel toevallig had ontdekt. Aan het eind van de gang was een kleine kamer met een houten vloer met wat losse planken, die hij er zorgvuldig uithaalde. Daaronder lag een kleine ruimte waarin een kist stond, die hij al eerder naar het fort had gebracht. Hij stopte de dagboeken in de kist. Zorgvuldig timmerde hij de planken op hun plaats, streek met een hand nog wat losliggend zand in de voegen, pakte de hamer en keerde, verlicht door het schijnsel van de olielamp terug naar zijn roeibootje. Hij roeide naar een van de diepste plekken van de fortgracht, legde zijn bootje vast en droeg er de paar grote stenen naar toe die hij daar in de loop van de afgelopen maanden had neergelegd. Met de hamer en een beitel die in de boot lag sloeg hij een paar gaten in het hout en zag hoe het bootje langzaam wegzank in het water. Toen liep hij terug naar huis door de boomgaard van Boer Bennis, waar hij nog even gauw een appeltje van een van de bomen plukte. Wijckerheld Bisdom, landmeter en piraat in ruste. Enkele maanden later stierf hij met een glimlach om zijn lippen. Iemand zou zijn dagboeken vinden en zou op zoek gaan naar de schat net als hij dat had gedaan. Maar hij zou er net zoveel moeite voor moeten doen als hij dat, samen met Sieuwert Gelsema, had gedaan.

Een paar uur later was ik thuis met mijn hoofd vol herinneringen aan de verhalen die Prof. Geoklaas mij allemaal had verteld. In mijn tas had ik een klein flesje Moni. Ik vond het toch wel jammer dat de professor geen enkele aanwijzing had gegeven over de plaats waar Wijckerheld zijn schatten had verstopt. We moeten nu maar afwachten wat er met de schatten gaat gebeuren. Volgens Bart en Willemijn wordt er binnenkort een bijzondere zoekactie georganiseerd. We houden u op de hoogte.

“Waar, oh , waar????” vraagt uw verslaggever zich af
(ik was hier voordat al die mooie bomen werden gekapt!!)

